

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátu složeném z předsedkyně JUDr. Ludmily Sandnerové a soudkyň JUDr. Petry Kamínkové a Mgr. Ivety Postulkové ve věci

žalobkyně: **AZ Retail s. r. o.**, IČ: 07881517
sídlem Františka Křížka 1393, 170 00 Praha 7
zastoupená advokátem Mgr. Martinem Elgerem
sídlem Evropská 2590/33c, 160 00 Praha 6

proti
žalované: **Česká obchodní inspekce**
sídlem Štěpánská 796/44, 110 00 Praha 1

o **žalobě proti rozhodnutí** žalované ze dne 28. 7. 2023, č. j. ČOI 93873/23/O100/Ber/Št

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

Vymezení věci

1. Žalobou podle části třetí, hlavy druhé, dílu prvního zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“) se žalobkyně domáhá zrušení v záhlaví označeného rozhodnutí, kterým žalovaná k odvolání žalobkyně změnila své rozhodnutí ze dne 6. 2. 2023, č. j. ČOI 11495/23/1000, (dále jen „prvostupňové rozhodnutí“) a ve zbytku jej potvrdila.
2. Žalovaná prvostupňovým rozhodnutím uznala žalobkyni jakožto provozovatelku inzertního portálu odkarla.cz vinnou z několika přestupků souvisejících s porušením

(K.ř. č. 1 – rozsudek)

Shodu s prvopisem potvrzuje X.

informační povinnosti směrem k žalované a informační povinnosti směrem ke spotřebitelům.

3. Napadeným rozhodnutím žalovaná změnila textaci výroku a snížila uloženou úhrnnou pokutu z 60 000 Kč na 45 000 Kč.

Žaloba

4. Žalobkyně dělí skutkové podstaty, ze kterých ji žalovaná uznala vinnou, do dvou skupin, na ty, které se týkají informování směrem k žalované, a na ty, které se týkají informování spotřebitelů. Žalobkyně nesouhlasí s žalovanou v tom, že žalobkyně nese postavení prodávajícího ve smyslu § 2 odst. 1 písm. b) zákona č. 634/1992 Sb., o ochraně spotřebitele (dále jen „zákon o ochraně spotřebitele“). Dle tohoto ustanovení se prodávajícím rozumí podnikatel, který spotřebiteli prodává výrobky nebo poskytuje služby. Dle žalobkyně se tím má na mysli prodej, respektive poskytování spotřebiteli, což lze dovodit i z hlediska účelu zákona (ochrana spotřebitele). Definice prodávajícího tedy zjevně nedopadá na poskytovatele služeb podnikatelům. U žalobkyně inzerují prodej zboží podnikatelé, a to na webových stránkách žalobkyně odkarla.cz, které se zaměřují na bazarové zboží.
5. Žalobkyně jakožto provozovatel inzertního portálu je ve smluvním vztahu pouze s prodávajícími (inzerenty), nikoliv s kupujícími. Kupující žalobkyni nic neplatí, ani s ní neuzavírají smlouvu. Pokud si zboží objednají, uzavírají smlouvu s prodávajícím. Dle žalobkyně se na její inzertní stránky vztahuje speciální zákon č. 480/2004 Sb., o některých službách informační společnosti (dále jen „zákon o některých službách informační společnosti“), nikoliv zákon o ochraně spotřebitele, a žalovaná tak nemá ani kontrolní působnost.
6. Žalobkyně odkazuje na jiné inzertní stránky v českém prostředí, které inzerují prodej věcí určených pro třetí osoby (Aukro.cz, Sreality apod.). Žádné z nich neobsahují informace požadované v napadeném rozhodnutí po žalobkyni. Žalovaná dle žalobkyně neprovedla základní tržní analýzu a nevysvětlila, proč zcela arbitrárně vybírá z mnoha fungujících inzertních stránek právě stránky žalobkyně a uvaluje na ně stejné požadavky, jako kdyby žalobkyně výrobky sama prodávala.
7. Žalobkyně odmítá polemiku žalované ohledně uzavření zprostředkovatelské smlouvy. I kdyby takto žalovaná chtěla pojmenovávat smlouvu o poskytnutí inzertního prostoru, jednalo by se jen o vztah B2B mimo rámec zákona o ochraně spotřebitele. Smlouva o zprostředkování je dvoustranným vztahem mezi zprostředkovatelem a zájemcem, o straně zprostředkované smlouvy § 2445 odst. 1 zákona č. 89/2012 Sb., občanský zákoník hovoří jen jako o třetí osobě.
8. Žalobkyně namítá, že vzhledem ke svému postavení nemohla a ani neměla povinnost poskytnout vůči žalované kontrolní součinnost. Napadené rozhodnutí dle jejího názoru sankcionuje žalobkyni za to, že se sama neobvinila z něčeho, co navíc neodpovídá skutečnosti. Žalobkyně v této souvislosti upozorňuje na zásadu zákazu sebeobviňování. Žalobkyně se domnívá, že ve všeobecných obchodních podmínkách poskytla dostatečné informace. K uzavření smlouvy nedošlo mezi ní a spotřebitelem, nýbrž mezi skutečným prodávajícím a zákazníkem.
9. Co se týče přestupků spočívajících v neposkytnutí informací o právu na odstoupení od smlouvy a o právech z vadného plnění, žalobkyně nebyla k poskytnutí těchto informací povinna, neboť nebyla v odpovídajícím vztahu ke spotřebitelům. Žalobkyně dále uvádí, že

Shodu s prvopisem potvrzuje X.

její internetové stránky obsahovaly viditelný proklik na její všeobecné obchodní podmínky, kde bylo vysvětleno, že nenabízí vlastní zboží, neprovádí jeho kontrolu a negarantuje splnění smluv a jiných dohod uzavřených mezi uživateli, kupujícími, prodejci, inzerenty, inzerenty plus a externími inzerenty. V době kontroly byla jediným inzerentem a prodávajícím společnost Auction Info s. r.o., na jejíž obchodní podmínky prodeje bylo odkazováno proklikem v čl. 1.7 obchodních podmínek.

10. Ke skutkové podstatě spočívající v neinformování o uzavření smlouvy o zprostředkování se spotřebitelem žalobkyně uvádí, že žádnou takovou smlouvu neuzavřela, tudíž o jejím uzavření nemohla spotřebitele informovat. Neměla tedy ani povinnost informovat o právu od této smlouvy odstoupit. Takováto informace by byla zavádějící a zmatečná. Dle názoru žalobkyně by ad absurdum musel spotřebitel vždy, když odstoupí od kupní smlouvy s prodávajícím výrobku, ještě odstupovat od údajného smluvního vztahu s inzertním portálem.

Vyjádření žalované

11. Žalovaná ve svém vyjádření navrhuje zamítnutí žaloby.
12. Žalovaná uvádí, že zákon o ochraně spotřebitele se vztahuje na všechny případy poskytování služeb spotřebitelům, tedy i na případy služeb informační společnosti. Zákon o některých službách informační společnosti transponuje směrnici Evropského parlamentu a Rady 2000/31/ES o některých právních aspektech služeb informační společnosti, zejména elektronického obchodu, na vnitřním trhu (dále jen „směrnice o elektronickém obchodu“). Žalovaná cituje odst. 11 preambule této směrnice a dovozuje, že předmětná právní úprava se nedotýká aplikovatelnosti jiných předpisů upravujících ochranu spotřebitele na služby informační společnosti. Uvádí, že rovněž z textu zákona o některých službách informační společnosti je patrné, že tento předpis nemíni nahrazovat zákon o ochraně spotřebitele ani jiné předpisy chránící spotřebitele v oblasti poskytování služeb informační společnosti.
13. Dále žalovaná uvádí, že činnost žalobkyně a plnění její informační povinnosti posuzovala z pohledu reálného stavu zjištěného při kontrole. Žalovaná v napadeném rozhodnutí na základě shromážděných podkladů popsala, že internetové stránky provozované žalobkyní fungovaly jako běžný e-shop, tedy byla zde nabídka výrobků, které si spotřebitel vybral, vložil do virtuálního košíku a objednal včetně zvolení způsobu dopravy a platby. Nejednalo se tedy pouze o prostředí, kde by zveřejňovali své inzeráty prodávající, které by spotřebitel napřímo kontaktoval a domluvil se s nimi na případné koupi apod. Žalovaná tedy nesouhlasí s námitkou žalobkyně, že se jednalo o běžný inzertní server. Na žalobkyni nelze nahlížet jako na pouhou „správkyni inzertního portálu“, neboť spotřebitelům reálně nabízela výrobky a v případě projeveného zájmu o ně zajišťovala jejich objednávku u prodávajícího (ve smyslu kupní smlouvy) a platbu za ně, tj. poskytovala služby, přičemž z pohledu veřejnoprávní ochrany spotřebitele není zásadní, zda tyto služby lze podřadit pod režim zprostředkovatelské nebo jiné pojmenované či inomínatní smlouvy. Žalovaná považuje z pohledu veřejnoprávní ochrany spotřebitele za stěžejní, aby byl spotřebitel včas a transparentně informován o tom, že žalobkyně není prodávajícím výrobků nabízených na jejích stránkách, a o právech, která má vůči žalobkyni ve vztahu k poskytovaným službám.
14. K námitkám žalobkyně, že nemohla a ani nebyla povinna poskytnout součinnost vůči žalované, žalovaná uvádí, že žalobkyni bylo dne 15. 7. 2022 doručeno oznámení o zahájené kontrole, žalobkyně tak byla kontrolovanou osobou a měla povinnost poskytnout kontrolnímu orgánu požadovanou součinnost, což neučinila, a tím zkomplikovala

Shodu s prvopisem potvrzuje X.

plnohodnotné provedení kontroly. K porušení zásady sebeobviňování v souvislosti s poskytnutím součinnosti se zabýval Nejvyšší správní soud ve věci pod sp. zn. 2 As 254/2016, na který žalovaná odkazuje. Žalovaná nechtěla po žalobkyni nic nestandardního. Pokud by její požadavky měly být považovány za porušení zákazu sebeobviňování, byla by tím fakticky znemožněna dozorová činnost žalované v rozporu s § 10 odst. 2 zákona č. 255/2012 Sb., o kontrole (dále jen „kontrolní řád“).

15. Co se týče přestupků spočívajících v neposkytnutí informací o právu na odstoupení od smlouvy a o právech z vadného plnění, žalovaná uvádí, že žalobkyně sice ve vztahu ke spotřebitelům poskytovala zdarma služby spočívající v obstarání výrobku, vyinkasování platby apod., avšak i od bezúplatných smluv uzavřených se spotřebiteli mají spotřebitelé právo ve čtrnáctidenní lhůtě odstoupit. Žalobkyně tak měla spotřebitele o této skutečnosti poučit. Měla je rovněž informovat o právech z vadného plnění jí poskytovaných služeb, tj. vady z užívání systému odkarla.cz spotřebitelem (např. nepředání objednávky, objednání jiného výrobku žalobkyní, chyba při platbě atd.).

Posouzení soudem

16. Soud ověřil, že žaloba byla podána včas, osobou k tomu oprávněnou, po vyčerpání řádných opravných prostředků a splňuje všechny formální požadavky na ni kladené. Soud vycházel při přezkumu napadeného rozhodnutí ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době jeho vydání (§ 75 odst. 1 s. ř. s.). Napadené rozhodnutí přezkoumal v mezích uplatněných žalobních bodů, kterými je vázán (§ 75 odst. 2 s. ř. s.). Neshledal přitom vady, k nimž by měl povinnost přihlídnout z moci úřední.
17. Soud ve věci rozhodl bez jednání, neboť žalovaná s takovým postupem souhlasila výslovně a žalobkyně konkludentně ve smyslu § 51 s. ř. s.
18. V projednávané věci je sporné, zda měla žalobkyně provozující inzertní portál postavení prodávajícího ve smyslu zákona o ochraně spotřebitele. Žalobkyně namítá, že poskytovala služby pouze podnikatelům inzerujícím zboží na jejích stránkách. Domnívá se, že vzhledem ke svému postavení neměla povinnost poskytnout žalované požadovanou součinnost. Dovozuje také, že nebyla v odpovídajícím vztahu ke spotřebitelům, neměla tedy ani povinnost informovat je o právu na odstoupení od smlouvy a o právech z vadného plnění.

Postavení žalobkyně

19. Soud se nejdříve zabýval postavením žalobkyně jakožto provozovatelky internetových stránek www.odkarla.cz. Žalobkyně již v odvolacím řízení namítala, že není prodávajícím.
20. Žalobkyně na svých internetových stránkách inzerovala produkty podnikatelů určených ke koupi spotřebiteli. Ze str. 5 napadeného rozhodnutí plyne, že žalovaná při kontrole zjistila, že internetové stránky www.odkarla.cz vypadaly a fungovaly jako „klasický eshop“. Pokud měl spotřebitel zájem o nějaký výrobek, vložil jej do virtuálního košíku a prošel procesem objednávky zahrnujícím rovněž výběr způsobu dopravy a platby. Žalovaná v napadeném rozhodnutí uvedla, že se nejednalo o „pouhý inzertní portál“, neboť v takovém případě by služby žalobkyně skončily vystavením příslušného inzerátu na jejích stránkách společně s kontaktem na prodávajícího, kterého by pak kupující v případě zájmu kontaktoval a proces prodeje by se odehrál jen v režii těchto smluvních stran. Služby poskytované žalobkyní však nespočívaly pouze v procesu nabídky, ale také v procesu objednávky výrobků. Žalobkyně následně pomáhala řešit i odstoupení od kupní smlouvy a reklamace výrobků. Až z faktury se kupující dozvěděl, že výrobek nezakoupil od žalobkyně, ale od jiného subjektu.

Informace, od koho spotřebitel výrobek kupuje, je přitom dle žalované jednou ze stěžejních informací pro obchodní rozhodování.

21. Za výše uvedené situace se soud neztotožňuje s názorem žalobkyně, že její inzertní stránky představují běžné inzertní internetové stránky zaměřené na bazarové zboží. Po posouzení povahy činnosti žalobkyně dospěl soud k totožnému závěru jako žalovaná, tj. že žalobkyně se nacházela v postavení prodávajícího ve smyslu zákona o ochraně spotřebitele.
22. Dle § 2 odst. 1 písm. b) se prodávajícím rozumí „podnikatel, který spotřebiteli prodává výrobky nebo poskytuje služby“.
23. Nejvyšší správní soud v rozsudku (dále jen „NSS“) ze dne 12. 8. 2023, č. j. 8 As 267/2022-34, uvedl:

„To, že prodávající není prodávajícím ve smyslu občanského zákoníku (kvůli tomu, že není vlastníkem prodávané věci), však neznamená, že by nebyl prodávajícím ve smyslu zákona o ochraně spotřebitele. Optikou běžného spotřebitele je totiž otázka vlastnictví irrelevantní a jde o soukromoprávní záležitost, která nehraje při správním trestání podle zákona o ochraně spotřebitele žádnou roli. V daném rozsudku šlo čistě o to, že definice prodávajícího podle občanského zákoníku, ve které je důležitá otázka vlastnictví, musí ustoupit. I osoba, která by podle soukromoprávních předpisů byla například zprostředkovatelem prodeje, by tedy optikou daného rozsudku mohla být za určitých okolností prodávajícím podle zákona o ochraně spotřebitele. Neznamená to ale, že správní orgány ani soudy nemají za žádných okolností zkoumat, jaké mají mezi sebou jednotlivé subjekty soukromoprávní vztahy. Typicky se zde nabízí například i otázka, jestli je protiprávní jednání fyzické osoby vůbec přičitatelné právnické osobě, která je za toto jednání sankcionována. Tato přičitatelnost se však často může odvíjet právě od soukromoprávních vztahů.“

24. Definici prodávajícího se NSS zabýval rovněž v rozsudku ze dne 29. 11. 2017, č. j. 6 As 117/2017-52:

„Definice prodávajícího dle zákona o ochraně spotřebitele tedy nemůže být vykládána restriktivně, nota bene omezena na to, zda podnikatel v daném okamžiku skutečně prodává své výrobky nebo poskytuje své služby. Časové rozlišení provádění této „určující“ činnosti není v definici prodávajícího obsaženo, neboť zákon hovoří obecně o tom, že „prodávajícím je podnikatel, který spotřebiteli prodává výrobky nebo poskytuje služby“. Vlastní podmínky provádění činnosti prodávajícího (tedy vázanost činnosti na daný časový okamžik) jsou obsaženy v ustanovení § 3 a násl. zákona o ochraně spotřebitele, nikoli v samotné definici prodávajícího.“

[19] Nejvyšší správní soud za účelem určení odpovědného subjektu za předmětný správní delikt proto považuje za nutné posoudit skutkové okolnosti případu, nikoli to, jaké formální právní vztahy měl stěžovatel uzavřen s jinými subjekty. Jinými slovy za stěžejní považuje to, jak se daná situace navenek protistraně (spotřebiteli) jevila, nikoli to, jak by tato situace byla posouzena z hlediska příslušných ustanovení soukromého práva, tedy zda došlo již k uzavření formální soukromoprávní smlouvy mezi podnikatelem a spotřebitelem, případně jaké smlouvy měl stěžovatel uzavřen s dalšími subjekty. Rozhodující je tedy to, jak byla celá situace ze strany stěžovatele prezentována a jak se následně udála.“

25. Žalobkyně je obchodní společností zapsanou v obchodním rejstříku s předmětem podnikání výroba, obchod a služby neuvedené v přílohách 1 až 3 živnostenského zákona. Prostřednictvím svých internetových stránek poskytovala kupujícím ke koupi zboží a poskytovala jim služby spočívající ve zprostředkování prodeje zboží. Žalobkyně tedy naplňuje požadavky definice prodávajícího v zákoně o ochraně spotřebitele. Její činnost se spotřebitelům jevila jako prodej zboží (inzerovaných výrobků). Nadto žalobkyně ve skutečnosti poskytovala spotřebitelům služby související se zprostředkováním prodeje.
26. Žalobkyně v této souvislosti namítá, že se na její inzertní stránky vztahuje speciální zákon o některých službách informační společnosti, nikoliv zákon o ochraně spotřebitele a žalovaná tak nemá ani kontrolní působnost.
27. Rovněž v této námitce soud přisvědčil žalované, že zákon o ochraně spotřebitele se vztahuje rovněž na poskytování služeb informační společnosti.
28. Dle odst. 11 preambule směrnice o elektronickém obchodu, kterou transponuje zákon o některých informačních službách a kterou cituje žalovaná ve svém vyjádření:

*„Touto směrnicí není dotčena úroveň ochrany zavedená právními předpisy Společenství, zejména ochrany veřejného zdraví a zájmů spotřebitelů. Směrnice Rady 93/13/EHS ze dne 5. dubna 1993 o nepřiměřených podmínkách ve spotřebitelských smlouvách [5] a směrnice Evropského parlamentu a Rady 97/7/ES ze dne 20. května 1997 o ochraně spotřebitele v případě smluv uzavřených na dálku [6] představují základní prvek ochrany spotřebitelů v oblasti uzavírání smluv. Tyto směrnice se rovněž uplatní pro služby informační společnosti. Toto *acquis communautaire*, které se plně uplatňuje pro služby informační společnosti, zahrnuje rovněž zejména směrnici Rady 84/450/EHS ze dne 10. září 1984 o klamavé a srovnávací reklamě [7], směrnici Rady 87/102/EHS ze dne 22. prosince 1986 o sblížování právních a správních předpisů členských států týkajících se spotřebitelského úvěru [8], směrnici Rady 93/22/EHS ze dne 10. května 1993 o investičních službách v oblasti cenných papírů [9], směrnici Rady 90/314/EHS ze dne 13. června 1990 o souborných službách pro cesty, pobyty a zájezdy [10], směrnici Evropského parlamentu a Rady 98/6/ES ze dne 16. února 1998 o ochraně spotřebitelů při označování cen výrobků nabízených spotřebiteli [11], směrnici Rady 92/59/EHS ze dne 29. června 1992 o obecné bezpečnosti výrobků [12], směrnici Evropského parlamentu a Rady 94/47/ES ze dne 26. října 1994 o ochraně nabyvatelů ve vztahu k některým aspektům smluv o nabytí práva k dočasnému užívání nemovitostí [13], směrnici Evropského parlamentu a Rady 98/27/ES ze dne 19. května 1998 o žalobách na zdržení se jednání v oblasti ochrany zájmů spotřebitelů [14], směrnici Rady 85/374/EHS ze dne 25. července 1985 o sblížování právních a správních předpisů členských států týkajících se odpovědnosti za vady výrobků [15], směrnici Evropského parlamentu a Rady 1999/44/ES ze dne 25. května 1999 o některých aspektech prodeje spotřebního zboží a záruk na toto zboží [16], budoucí směrnice Evropského parlamentu a Rady o prodeji na dálku finančních služeb spotřebitelům a směrnice Rady 92/28/EHS ze dne 31. března 1992 o reklamě na humánní léčivé přípravky [17]. Touto směrnicí není dotčena směrnice Evropského parlamentu a Rady 98/43/ES ze dne 6. července 1998 o sblížování právních a správních předpisů členských států ve vztahu k reklamě na tabákové výrobky a sponzorství tabákových výrobků [18] přijatá v rámci vnitřního trhu ani směrnice o ochraně veřejného zdraví. Tato směrnice doplňuje požadavky na informace zavedené zmíněnými směrnicemi a zejména směrnicí 97/7/ES.“*

29. Z výše uvedeného plyne, že směrnice a ji transponující zákon o některých informačních službách se nedotýkají již zavedené úrovně ochrany veřejného zdraví a zájmů spotřebitelů. Jedná se o speciální právní úpravu, která doplňuje právní úpravu ve věci ochrany spotřebitele. Zákon o ochraně spotřebitele provádějící příslušné předpisy evropského práva se tak uplatní rovněž pro služby informační společnosti. Dle § 23 odst. 1 zákona o ochraně spotřebitele „[d]ozor nad dodržováním povinností stanovených tímto zákonem provádí Česká obchodní inspekce“. Žalovaná tudíž měla dozorovou působnost v projednávané věci.
30. Žalovaná neměla povinnost provádět tržní analýzu a vysvětlovat, proč ke kontrole vybírá právě internetové stránky provozované žalobkyní.

Povinnost poskytnout kontrolní součinnost

31. Žalovaná žalobkyni v prvostupňovém rozhodnutí shledala vinnou z toho, že ve stanovené lhůtě 10 dnů nedoložila k výrobku z kontrolního nákupu a) adresu, na kterou má ČOI vrátit výrobek z kontrolního nákupu; b) zprostředkovatelskou smlouvu se subjektem, který je prodávajícím výrobku objednaného do kontrolního nákupu; c) písemné vyjádření, v němž bude vysvětlen obecně obchodní model kontrolované osoby; d) písemné vyjádření, kdo byl odpovědný za informace uvedené na webových stránkách www.odkarla.cz dne 8. 6. 2022; e) informaci, zda v cenách pro spotřebitele je zahrnuta provize zprostředkovatele, tedy zda se jedná ve vztahu ke spotřebiteli o smlouvu úplatnou. Neposkytnutím součinnosti kontrolujícímu orgánu k výkonu jeho oprávnění podle § 10 odst. 2 zákona o kontrole naplnila skutkovou podstatu přestupku podle § 15 odst. 1 písm. a) zákona o kontrole.
32. Z výše uvedeného plyne, že žalobkyně ve lhůtě stanovené žalovanou nereagovala na výzvu k poskytnutí součinnosti ze dne 15. 7. 2022. Žalobkyně namítá, že k tomu nebyla povinna a že nemohla žalované poskytnout požadovanou kontrolní součinnost. Žalobkyně je dle svého názoru sankcionována za to, že se sama neobvinila z něčeho, co neodpovídá skutečnosti.
33. Dle § 10 odst. 2 zákona o kontrole „[k]ontrolovaná osoba je povinna vytvořit podmínky pro výkon kontroly, umožnit kontrolujícímu výkon jeho oprávnění stanovených tímto zákonem a poskytovat k tomu potřebnou součinnost a podat ve lhůtě určené kontrolujícím písemnou zprávu o odstranění nebo prevenci nedostatků zjištěných kontrolou, pokud o to kontrolující požádá.“
34. V nedávném rozsudku ze dne 13. 6. 2024, č. j. 4 As 284/2023-48, NSS uvedl, že „[p]od povinnost poskytovat součinnost, která je zakotvena § 10 odst. 2 zákona o kontrole, totiž spadá také poskytnutí veškerých potřebných informací k řádnému provedení kontroly kontrolujícím osobám.“
35. K sankcionování za neposkytnutí součinnosti se Městský soud vyjádřil již dříve v rozsudku ze dne 30. 4. 2024, č. j. 18 Ad 3/2023-52:

„Smyslem sankčních ustanovení kontrolního řádu je zajistit dosažení účelu kontroly – v tomto případě potvrdit, resp. rozptýlit možné podezření z nedodržování zákona o léčivech. K tomu je třeba, aby kontrolovaná osoba poskytla součinnost kontrolující osobě. Pokud kontrolovaná osoba odmítá takto spolupracovat, nastupují na řadu právě sankční ustanovení, které ji ke spolupráci mají donutit. Jak příhodně konstatoval NSS v bodě 13 rozsudku ze dne 12. 7. 2017, č. j. 6 As 83/2017-33, jde v zásadě o obdobu pořádkové pokuty s tím rozdílem, že sankce není ukládána za porušení procesní povinnosti, nýbrž povinnosti hmotněprávní (srov. opět důvodovou zprávu ke kontrolnímu řádu), tedy povinnosti

vytvořit podmínky pro výkon kontroly a poskytovat při ní potřebnou součinnost, což je přesně ta povinnost, kterou stěžovatelka porušila.“

36. Soudu není zřejmé, z čeho konkrétně žalobkyně dovozuje, že neměla povinnost požadovanou součinnost poskytnout či že ji poskytnout nemohla. Žalobkyně blíže nerozvádí ani své tvrzení, že ji žalovaná trestá v rozporu se zásadou zákazu sebeobviňování. Z výše citované judikatury naopak vyplývá, že žalobkyně měla poskytnout veškeré požadované informace k řádnému provedení kontroly. Jelikož tak neučinila, nastoupila na řadu sankce. Soud tedy považuje za správný závěr žalované, že žalobkyně porušila povinnost poskytnout požadovanou součinnost, a tím se dopustila přestupku uvedeného v § 15 odst. 1 písm. a) zákona o kontrole.

Informační povinnost vůči spotřebitelům

37. Žalobkyni nelze přisvědčit ani v tom, že za výše popsanych skutkových okolností nedošlo k uzavření smlouvy mezi ní a spotřebiteli. Žalobkyně spotřebitelům na svých internetových stránkách zprostředkovávala zboží ke koupi a poskytovala jim služby spočívající především ve zpracování objednávky a platby. Skutečnost, že žalobkyně od spotřebitelů za své služby neinkasovala žádnou platbu, není překážkou vzniku dvoustranného závazku.
38. Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 20. 6. 2022, č. j. 6 As 76/2021-56, uvedl, že „z definice prodávajícího obsažené v § 2 odst. 1 písm. b) zákona vyplývá, že prodávajícím je rovněž každý podnikatel poskytující služby, a to bez rozlišování, zda tyto služby spotřebitelé poskytují za přímou úhradu, či nikoliv. Obchodní model, v němž stěžovatelka od spotřebitelů přímé úhrady nevyžadovala, ji nezprošťuje povinnosti poučit spotřebitele o rozsahu, podmínkách a způsobu reklamace vlastních poskytovaných služeb, byť i formálně bezplatných.“ (Podtržení doplněno soudem.)
39. Žalobkyně tedy byla v právním vztahu se spotřebiteli. Z výsledků provedené kontroly však vyplynulo, že tito spotřebitelé nemohli vědět, v jakém postavení se žalobkyně vůči nim nachází (internetové stránky žalobkyně vypadající jako klasický e-shop a proces nákupu na nich spíše evokoval, že žalobkyně je vlastníkem nabízených výrobků).
40. Na této skutečnosti nic nemění ani námitka žalobkyně, že její internetové stránky obsahovaly viditelný proklik na její obchodní podmínky, které uváděly, že žalobkyně nenabízí vlastní zboží, neprovádí jeho kontrolu a negarantuje splnění smluv a jiných dohod uzavřených mezi uživateli, kupujícími, inzerenty, inzerenty plus a externími inzerenty. Informace z obchodních podmínek může běžnému spotřebiteli snadno uniknout. Běžný spotřebitel přitom neměl k dispozici jiný způsob, ze kterého by se dozvěděl, že žalobkyně není vlastníkem zboží. Údaj o této informaci se viditelně nacházel až na faktuře. Soud se tedy ztotožňuje se závěrem žalované, že průměrný spotřebitel mohl webové stránky odkarla.cz vnímat jako běžný internetový obchod.
41. Dle § 5a odst. 3 písm. e) zákona o ochraně spotřebitele „[n]ejsou-li patrné ze souvislosti, považují se v případě nabídky ke koupi za podstatné tyto informace: e) právo na odstoupení od smlouvy nebo ukončení závazku, pokud tato práva existují, a podmínky jejich uplatnění“.
42. Dle § 13 zákona o ochraně spotřebitele „(1) Prodávající je povinen spotřebitele řádně informovat o rozsahu, podmínkách a způsobu uplatnění práva z vadného plnění (dále jen „reklamace“), spolu s údaji o tom, kde lze reklamaci uplatnit. (2) Při prodeji výrobků nebo poskytování služeb mimo ohlášenou provozovnu je prodávající povinen k informacím podle

odstavce 1 poskytnout v písemné formě název nebo jméno a adresu prodávajícího, u něhož může spotřebitel po ukončení takového prodeje výrobků nebo poskytování služeb uplatnit reklamaci.“

43. Žalovaná tedy správně dovodila, že žalobkyně měla povinnost spotřebitele informovat o právu na odstoupení od smlouvy a o právech z vadného plnění.

Závěr a rozhodnutí o nákladech řízení

44. Městský soud uzavírá, že žalovaná správně určila žalobkyni jako prodávajícího dle zákona o ochraně spotřebitele, a to s ohledem na výše popsané skutkové okolnosti případu, neboť to byla žalobkyně, kdo předmětné zboží nabízel. Mezi žalobkyní a spotřebitelem vznikl právní vztah a žalobkyně měla povinnost spotřebitele informovat o právu na odstoupení od smlouvy a o právech z vadného plnění. Žalobkyně měla rovněž povinnost poskytnout kontrolnímu orgánu veškeré požadované informace k řádnému provedení kontroly.
45. Z výše uvedených důvodů soud žalobu jako nedůvodnou zamítl podle § 78 odst. 7 s. ř. s.
46. O nákladech řízení rozhodl soud podle § 60 odst. 1 s. ř. s., neboť neúspěšné žalobkyni náhrada nákladů řízení nepřísluší a žalované žádné náklady řízení nad rámec běžné úřední činnosti nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 27. srpna 2024

JUDr. Ludmila Sandnerová v. r.
předsedkyně senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje X.